
[2019-61-RE](#)

CAUSA 2019-61-RE

(Cierco Noguer i Noguer Enriquez c/ AREB)

Número de registre 378-2019. Recurs d'empara

Aute de l'11 de novembre del 2019

BOPA núm. 100, del 20 de novembre del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 28 d'octubre del 2019, per la representació processal dels Srs. Higiní i Ramon Cierco Noguer i de la Sra. Roser Noguer Enriquez, mitjançant el qual interposa un recurs de súplica contra l'aute del Tribunal Constitucional del 17 d'octubre del 2019 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-61-RE;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment els articles 38 i 89.2;

Vist que el magistrat, Sr. Joan Manel Abril Campoy, va plantejar la seva inhibició en aquesta causa, la qual va ser acceptada pel Ple del Tribunal;

Vist l'aute esmentat del Tribunal Constitucional del 17 d'octubre del 2019;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Arguments dels recurrents

- De manera preliminar, aquesta part es qüestiona l'essència del recurs de súplica, el qual considera ineficient i inútil, manifestant que l'utilitza per complimentar el requisit de l'esgotament previ de les vies de recurs internes.

- Pel que fa al fons, considera que l'aute impugnat és contradictori amb la sentència dictada per

aquest Tribunal, el 8 d'abril anterior, en què s'havia acordat l'empara per la vulneració del dret a la defensa i del principi d'igualtat d'armes.

- Reitera que la sentència del Tribunal Superior de Justícia no esmena la vulneració emparada constitucionalment i denega novament la informació sol·licitada sense aportar una motivació coherent.
- Reitera també que el contingut de l'article 47.1 de la Llei 8/2015 és precisament el nucli de la qüestió litigiosa, considerant que pel que fa al requeriment judicial que s'hi esmenta, com a excepció, no s'indica en cap lloc que cal que aquest es faci en cada procés particular. Conclou que no s'ha obtingut cap motivació sobre aquests elements.
- Addueix que no ha demanat mai una informació general sobre l'estat del banc, ja que la coneix; allò que va demanar i demana és una informació precisa i concreta relativa a determinats actes administratius desfavorables que l'han afectat directament, sense entendre els motius d'aquesta manca de transparència, que segueix vulnerant el seu dret a la defensa i el principi d'igualtat d'armes.
- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que segueixi el procediment pels seus tràmits i, oportunament, decideixi l'admissió a tràmit del recurs d'empara interposat.

2. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

2.1. Tal i com encertadament manifesta la part recurrent en súplica, la doctrina d'aquest Tribunal, des dels orígens de la seva posada en funcionament, manté que l'acceptació d'un recurs de súplica (articles 38 i 89.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) està condicionada a la presentació per part del recurrent d'alguns tipus d'elements, de fet o de dret, nous. Aquesta doctrina no és exclusiva d'aquest Tribunal, sinó que és comuna a la gran majoria dels òrgans judicials dels països del nostre entorn jurídic pel que fa als recursos que, amb independència del seu nom, es presenten davant el mateix tribunal que ha dictat la resolució recorreguda.

2.2. No ha d'estranyar, doncs, que molt pocs d'aquests recursos prosperin. Només ho poden fer aquells que presenten elements de dret o de fet nous, en el sentit que no hagin pogut ser considerats pel Tribunal en adoptar la decisió recorreguda. Si no es donen aquests elements nous, l'estimació del recurs suposaria una rectificació *sine causa* per part de l'òrgan judicial, molt difícil d'entendre i de justificar. És per aquest motiu que algunes legislacions en matèria de procediments, la doctrina processal i la jurisprudència exigeixen, per estimar un recurs de súplica, que es presentin davant el tribunal, nous elements fàctics o jurídics. Aquest caràcter de "*novetats*" no vol dir –com sembla sostenir la part recurrent- que els elements esmentats s'hagin produït o aparegut en el curt termini que va des de la notificació de la resolució a la presentació del recurs. Poden ser molt anteriors en el temps. L'única cosa que s'exigeix és que siguin "*nous*" pel que fa al seu plantejament davant el Tribunal.

2.3. Si no es donen en la realitat o no s'al·leguen aquests elements nous, el recurs suposa que es pretén substituir el raonament del Tribunal, que ha de ser i vol ser independent i imparcial, per l'argumentació pròpia i particular del recurrent que, per essència i sense que, per tant, se li pugui fer cap retret al respecte, té naturalesa i funció parcial.

2.4. Per acabar amb el tractament de les qüestions formals o observacions prèvies que planteja l'escrit de súplica, és procedent esclarir que no hi ha hagut cap "*canvi de magistrat ponent*", en sentit formal, que hagi pogut tenir influència en la decisió continguda en l'aute objecte del recurs de súplica. Amb independència que les decisions del Tribunal són col·legiades, els magistrats ponents no ho són per a totes les incidències constitucionals d'un mateix procés davant la jurisdicció ordinària, sinó que cada recurs d'empara dóna lloc a una nova "*causa*" i al nomenament seguint un ordre establert per sorteig, d'un magistrat ponent que pot ser, o no, aquell que hagi intervingut en una causa anterior relativa al mateix assumpte.

2.5. Respecte al fons de l'assumpte és procedent reiterar i desplegar els arguments de l'aute recorregut. En primer terme, el recurs d'empara no és el "*topos*" jurídic per qüestionar, com sembla fer-ho la part recurrent, la constitucionalitat de la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries. En segon lloc, la sentència d'aquest Tribunal del 8 d'abril del 2019 va anul·lar la sentència i l'aute de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia "*únicament pel que fa al punt relatiu a la interpretació de l'article 47.1 de la Llei 8/2015*" (fonament 3.11); i ja en un fonament anterior (3.10) havia mantingut que "*Per tal com no s'ha motivat per què l'excepció integrada en el sentit de l'article 47.1 no s'aplica in casu, la decisió de la Sala Administrativa ha tingut com a conseqüència que els recurrents es trobin en situació d'indefensió material i s'hagi vulnerat el seu dret a la defensa*". Mentre que la segona sentència del 19 de juliol del 2019 de la Sala Administrativa va efectuar una interpretació de l'article 47.1 de la Llei esmentada segons la qual, el "*requeriment judicial*" té un sentit precís i es refereix a aquell supòsit en què durant el curs d'un procés judicial particular o concret, la persona interessada pugui demanar, i en el seu cas obtenir, un requeriment del jutge que està coneixent de l'assumpte, adreçat a l'AREB per tal que aquesta agència faciliti la informació concreta que la resolució judicial ordeni que figuri en el procés del qual es tracti. En darrer lloc, aquest Tribunal ha proclamat reiteradament que la interpretació de la legislació ordinària (i l'article 47.1 de la Llei 8/2015 forma part d'ella) correspon a les jurisdiccions civil, penal o administrativa tret que les decisions impugnades no estiguin motivades, o es fonamentin en un raonament jurídic que sigui il·lògic o absurd i que vulnerin algun dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució; en efecte, de la mateixa manera que la funció del Tribunal Constitucional en matèria legislativa és la d'un legislador negatiu, en el camp jurisprudencial –i especialment pel que fa al dret a la jurisdicció de l'article 10.1 de la Constitució– és la d'un jutge negatiu que pot anular una decisió judicial però que, almenys en línia de principi, no ha de suplir la competència decisòria de la jurisdicció ordinària.

2.6. Per consegüent, no havent estat aportats en el recurs de súplica fets nous, ni elements de dret nous que contradiguin la resolució recorreguda i que no haguessin estat tinguts en compte en dictar l'aute impugnat, cal desestimar el recurs de súplica i confirmar íntegrament l'aute de no admissió a tràmit del recurs d'empara per manca de contingut constitucional.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. Desestimar el recurs de súplica formulat per la representació processal dels Srs. Higiní i Ramon Cierco Noguer i de la Sra. Roser Noguer Enriquez, contra l'aute del Tribunal Constitucional del 17

d'octubre del 2019 sobre la inadmissió a tràmit de la causa 2019-61-RE.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, l'11 de novembre del 2019.

Dominique Rousseau
President

Vicepresident

Josep-D. Guàrdia Canela

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada